С А Ж Е Т А К
ИЗВЕШТАЈА КОМИСИЈЕ О ПРИЈАВЉЕНИМ КАНДИДАТИМА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ

I - О КОНКУРСУ

Назив факултета: Филолошки факултет Универзитета у Београду
Ужа научна, односно уметничка област: Општа књижевност
Број кандидата који се бирају: један
Број пријављених кандидата: један
Имена пријављених кандидата:
1. Доц. др Милена Владић Јованов

II - О КАНДИДАТИМА

Под 1.

1) - Основни биографски подаци

- Име, средње име и презиме: Милена (Петар) Владић Јованов
- Датум и место рођења: 19. мај 1974. године, Београд.
-Установа где је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду
- Звање/радно место: Доктор наука, доцент
- Научна, односно уметничка област: Општа књижевност

2) - Стручна биографија, дипломе и звања

Основне студије:
- Назив установе: Филолошки факултет Универзитета у Београду
- Место и година завршетка: Београд, 2001. године

Магистеријум:
- Назив установе: Филолошки факултет Универзитета у Београду
- Место и година завршетка: Београд, 2006. године
- Ужа научна, односно уметничка област: Општа књижевност

Докторат:
- Назив установе: Филолошки факултет Универзитета у Београду
- Место и година одбране: Београд, 2011. године
- Наслов дисертације: „Деконструкција и песничка поетика Томаса Стернса Елиота".
- Ужа научна, односно уметничка област: Општа књижевност

Досадашњи избори у наставна и научна звања: асистент и доцент, магистар наука и доктор наука.

3) Објављени радови

Име и презиме: Милена Владић Јованов	**Звање у које се бира:** ванредни професор		**Ужа научна, односно уметничка област за коју се**	
Научне публикације	Број публикација у којима је једини или први аутор		Број публикација у којима је аутор, а није једини или први	
	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора
Рад у водећем научном часопису међународног значаја објављен у целини				
Рад у научном часопису међународног значаја објављен у целини		4		
Рад у научном часопису националног значаја објављен у Целини	1	3		
Рад у зборнику радова са међународног научног скупа објављен у целини	3	3		
Рад у зборнику радова са националног научног скупа објављен у целини		1		
Рад у зборнику радова са међународног научног скупа објављен само у изводу (апстракт), а не и у целини				
Рад у зборнику радова са националног научног скупа објављен само у изводу (апстракт), а не и у целини				
Научна монографија, или поглавље у монографији са више аутора		1		
Стручне публикације	Број публикација у којима је једини или први аутор		Број публикација у којима је аутор, а није једини или први	
	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора
Рад у стручном часопису или другој периодичној публикацији стручног или општег карактера				
Уџбеник, практикум, збирка задатака, или поглавље у публикацији те врсте са више аутора				
Остале стручне публикације (пројекти, софтвер, друго)				

Напомене: 1. Навести у ком часопису са SCI, SSCI или AHCI листе су радови објављени;

2. Квантитативно исказати научне резултате за стицање звања наставника у пољу друштвно-хуманистичких наука, према табелама 1. и 2. које су саставни део Критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду.

4) - Оцена о резултатима научног, односно уметничког и истраживачког рада

Ова оцена даје се на основу Критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду који ступају на снагу 1. октобра 2008. године.

У научноистраживачком и критичком раду доц. др Милене Владић Јованов издвајамо следеће радове.

У научној монографији *Динамични поетски систем Т. С. Елиота* у издању Службеног гласника из 2014. године (Београд: Службени гласник; 467 стр.; 25 цм. Библиотека Књижевне науке. Колекција Интерпретације. ISBN: 978-86-519-1718-2. UDC: 821.111.09-1.), Милена Владић Јованов допринела је новом виђењу тумачења поезије Т. С. Елиота. Песничко дело Т. С. Елиота, ауторка сагледава као поетски систем. Само упућивање на појам система говори о томе да не постоји ниједна раван овог *par excellence* модернистичког дела која се може посматрати одвојено. У ту сврху ауторка је смислила и користила у студији нове теоријске термине као што су *лакуне означавања* и *стихови трагови*. Стихови трагови се селе из једне песме у другу. Ауторка посебну за ту прилику издваја и анализира песме *Љубавни јади Џ. Алфреда Пруфрока* и *Портрета једне госпође* с једне стране, и с друге стране *Пусте земље и Смрти св. Нарциса.* Стихови су формално „идентични" и налазимо их у пометнутим делима. Њихова поновљивост практично обезбеђује на теоријском нивоу њихову аутономију. Стих као песничка јединица „вуче" или носи са собом своје окружење, односно текст са собом уноси контекст. На истом теоријском нивоу ауторка користи термине из теорије деконструкције у анализи дела. Стих траг представља категорије *присуства* и *одсуства*. Пратећи теорије Аристотела, Хегела, Хајдегера, Хусерла, Дериде и Лакана, ауторка доказује и образлаже како се време садашњости и специфично појма *сада* (*nun, Jetzt*) схватало до 20. века и како је у 20. веку утицало на књижевност. Речено Хајдегоровом терминологијом, време за мислиоце од Аристотела до Хегела је схваћено на „вулгаран" начин: то је време које прати одређени редослед и у коме садашњост заузима важно место, укључујући и одређење сцефичног облика *сада*, то јест, садашњег тренутка. Вулгарност схватања *сада* огледа се у непокретљивости *сада*, које се одређује као жиг, или тачка у филозофском току од Аристотела до Хегела. За књижевност и наравно за филозофију непокретљивот схватања *сада* имала је велике последице за стварање значења, које се према овом схватању времена доживљавало као *присутно*, неподељиво и јединствено. Ауторка износи и своје мишљење да је обликовање времена и простора у модернизму, и у прози и у поезији, практично утицало на формирање новијих облика текстуалности. У поезији она прати развијање изразите визуелности песничке слике у којој је неколико временских димензија као и простора дато истовремено. Време и простор јесу представљени визуелно у облику слике, али не сликарском или драмском, сценском вештином, иако наравно има и тога. Представљени су пре свега у језику самом, и то на графичком, сематничком и структуралном нивоу. Знање је у модерној поезији истовремено представљено и као обликовање искуства, дакле појединачна самоспознаја, али и као начин стварања песничког дела. Реч је о симултаном поретку, додуше замишљеном, јер читаоци ипак праве паузе и доводе просторе, како год били представљени, у некакав поредак, а то чине јер је у основи људског мишљења. И сама ауторка у писању ове студије служи се идејом о процесима који се практично одвијају симултано, али их појединац не може уочавати на тај начин. Стога је књига Милене Владић Јованов написана у облику хипертекста, тако да и

својим обликом указује на вишеструкост равни.

На трагу Лаканове мисли у формирању идентита *ја* у периоду инфанта, ауторка истиче да је дошла до схватања на који начин деконструкцијски појмови спољашњег и унутрашњег, тачније продор спољашњег у унутрашње, омогућавају стварање слике, имага, на крају и представе сопственог *ја*, као једне од слика које ће радом, талогом искуства али и кретањем слика, то јест кретањем разлика, сталним продором спољашњег у унутрашње, практично омогућити и песничку слику и песничко *ја* али и прве кораке у креирању идентитета сваког човека. На исти начин, понављањем стихова *трагова*, који су веома често дати у идентичној форми, остварује се механизам понављања, који је све друго од предрасуде да је понављање удаљавање од оригинала и удаљавање од смисла. Подстакнута Елиотовим коментаром уз *Пусту земљу* да је на њега снажно утицало Овидијево дело *Метаморфозе*, ауторка закључује, да сваки лик ако се тако може рећи пролази кроз искуство преображаја, на путу до слике о себи, самосвести и појма о сопственом идентитету. Оно што је слично у креирању слика у преображавању, јесте да ниједан преображај по правилу није потпун, целовит и није изведен до краја. Другим речима, увек остају неки трагови претходног преображаја, или претходне слике у преображавању. Кретање је оно што је потребно нагластити у преображавању, као облику стварања идентитета. Посебну пажњу ауторка је посветила анализи песме *Смрт св. Нарциса*, коју доводи у везу са *Пустом земљом.* Управо у анализи ове песме приказани су појмови стихова трагова и лакуна означавања, и објашњен појам идентета поетског текста. Истовремено ауторка даје и тумачење појма идентитета поетског *ја*, како у песми *Смрт. св. Нарциса*, тако и у *Пустој земљи.* У анализи *Пусте земље* ауторка доноси и једно ново изучавање модерних књижевних облика, називајући управо *Пусту земљу* модерним књижевним обликом. Наводи да је модерност овог поетског дела у смени наративних и лирских пасажа. У *Пустој земљи* се смењују лирски глас и наративно многогласје. Уливање микронаратива у облик који је по правилу лирски није само изменио лирику, већ је створило нов књижевни облик. У том облику, није само новина облика оно што је интересантно. Премештањем система, како ауторка наводи, дошло је и до измене самог схватања лирског и наративног као таквог. Оно што ауторку посебно занима јесте граница између лирике и прозе, која уводи ново питање: где почиње уметничка лирика и уметничка проза и где стаје? Како ћемо разликовати уметничку од неуметничке прозе и лирике? Започињући ово истраживање у оквиру ове опсежне студије, ауторка поставља кључна питања о тумачењу књижевних родова у модерној књижевности. Детаљним истраживањем наратива и његовог статуса у лирици, ауторка даје ново схватање значаја лирског у наративу 20. века и обрнуто. Истиче да је лирика доминантан род у прози 20. века, јер утиче на структуру саме прозе. Допринос ове студије јесу нова и другачија размишљања, истраживања и резултати о схватању модернистичке поетике, стварање нових теоријских термина и оригиналне анализе и читања поетских дела модернистичких песника. Такође, студија обилује новим песмама Т. С. Елиота, које је превела ауторка, што такође представља значајан допринос нашој култури. У погледу проучавања наратива и наративног као таквог, различитих облика наративности такође, Милена Владић Јованов је дошла до значајних открића. Осим тога, ту је и оригинално виђење стварања

поетске слике, уклопљено тематски у шири појам идентета, који ауторка прати на неколико научних равни, антрополошкој, психолошкој, језичкој и књижевној.

Сматрамо да ће студија доц. др Милене Владић Јованов бити од користи како стручној јавности тако и студентима у изучавању новог виђења модернистичке поетике и проучавању модерне поезије уопште.

Превод студије Воласа Мартина, *Новије теорије приповедања* (Београд: Службени гласник, Библиотека Књижевне науке Колекција Основа. Књижевна историја, 239. стр., 23 цм). ISBN: 978-86-519-1664-2; UDC: 82.0)

Др Милена Владић Јованов у поговору превода издваја разлоге због чега је изабрала да преведе ову студију и због чега би она била корисна не само студентима, већ и широј научној заједници. Волас Мартин је сачио сажет, али темељан преглед наративних теорија. Међутим, његов преглед се издваја чињеницом да то није школски пример навођења теорија и њихових основних тачака ослонца, већ је његов преглед и филозофски настројен. Наиме, Волас Мартин покушава да у навођењу начина на који се све роман, односно уметничка проза проучавала, одговори на питање на које ни до данас многи у проучавању наратива нису стигли. Реч је наиме, о дефинисању појма и жанра романа. Шта подразумевамо под романом и како он настаје? У студији Воласа Мартина издваја се преглед наратива од теорија 1945-1960, до савремених комуникацијских модела између писца, читаоца и дела. Мартин такође изучава матрицу романа, оно што причу чини причом. Не само да, како ауторка истиче, нисмо у стању да дамо једну или више, али утемељених дефиниција романа, већ нисмо у стању, у погледу на развој романа као жанра да одговоримо на питање о природи саме наративности. Превод ове студије је у складу са научно-истраживачким радом Милене Владић Јованов, који се односи на питање статуса наратива у ненаративним књижевним облицима, посебно у модерној и савеменој поезији. У поговору ауторка истиче оно што је слично у овој студији али и у њеном истраживању, а то је мотив путовања, догађаја који се на путовању дешавају и начина њиховог предочавања. Наратив као путовање које је уобличено и успостављено одговарајућим правилима приповедања која се мењају у току историјског развоја. Матрица романсе како истиче Волас Мартин мењала се кроз векове, али оно што је остало јесте начин на који се „прави" прича. Ауторка истиче да данас није могуће, с обзиром на промењен однос читаоца и писца успоставити правила, то јест, законе текста који би свима били јасни и који не би били довођени у питање. Сматрамо да превод теоријског типа каква је студија Воласа Мартина, са филозофским освртом на саму природу приче, догађаја, начина преодочавања, прегледа како се овај развој одвијао, представља допринос нашој науци о књижевности.

У научном раду *Покретање огледала или идентитет стварања* издатом у *Филолошком прегледу* (Београд: Филолошки преглед, часопис Савеза друштва за стране језике и књижевности; год. 40, бр. 1 (2013), стр. 75-98. ISSN: 0015-1807. UDC: 821.111.09-1.), ауторка истиче, на трагу теоријске мисли Жака Лакана, начин на који се у модерној поезији остварује процес производње значења. У модерној поезији постоји известан „вишак значења". У структури саме поезије, остаје питање и одговор да је структура саме песме, односно поетског дела управо у начину перцепције самог реципијента. Међутим, реципијент у томе није усамљен, како наводи ауторка, већ му је путоказ управо у траговима које

му оставља аутор у самом делу. Лакан инсистира на ненасилном креирању идентитета путем огледалне слике која никад није идентична слици коју појединац види када себе гледа у огледалу. Чак и у истом, као што је слика у огледалу, уочавају се разлике. Ауторка препознаје две силе које су битне у креирању разлика. Именује их као кретање у облику и облик у кретању. Наиме, Лакан у више својих текстова наводи је Gestalt облик у коме се први пут формирају контуре, с друге стране, Gestalt је облик који је већ формиран. Између формираног и оног што се тек формира, налазимо управо кретање у облику. У самој песми одређена значења се крећу, али се и сам облик креће, поготову кад је реч о модерној поезији која се, како ауторка истиче, не може никако другачије сагледавати него систем. Ауторка даје примере кретања облика и облика у кретању у поезији Т. С. Елиота, наводећи да се овај начин сагледавања стварања значења односи и на читаву модернистичку песничку поетику.

У научном раду *Авангардно и модерно у поезији В. Мајаковског* (Нови Сад: Златна греда, лист за књижевност уметност, културу и мишљење, год 14, бр. 157/158 (нов.-дец. 2014), стр. 56-62.ISSN: 1451- 0715. UDK: 821.161.1-14.09. 2014.) ауторка износи нова виђења тумачења поезије Мајаковског. У песми *Ода револуцији* Мајаковски је применио неколико техника које га, чак ни да тога сам аутор није свестан, доводе у близину западних модерниста. Наиме, Мајаковски у лирском облику, какав је ода, преузима и истиче ону особину која би јој дала епску карактеристику. Исто то чини и са епом. Он не жели да напише еп, али преузима кључну особину епског песника, а то је дистанца. Дакле, користи се структуром епа, онога што га чини епом, поред наравно осталих конститутивних особина, да би изразио критику према револуцији, односно њеној рушилачкој снази која не води увек променама, већ често и пуком уништавању. У лирском жанру као што је ода, Мајаковски, како наводи ауторка, користи уместо лирске субјективности епску дистанцу, уместо субјективности и индивидуалности лирског субјекта, објективност епског песника. Тиме што извлачи две особине, епску из лирског облика оде, као што је узвишеност говора, и епску дистанцу из епа коју уноси у оду, Мајаковски, наводи ауторка, ствара нови књижевни облик. Поред ових особина, које доводе до премештања, јер није реч ни о лирици ни о епу, већ о епским карактеристикама лирског, Мајаковски употребљава и чисто кубофутуристичке, авангардне елементе. Реч је о изразитој визуелности и графичности и такозваним „сецканим” стиховима. У визуелној представи уста које изговарају „О” ода и сонета, песник представља усне које изговарају и подсећају на изговор у одама. Реч је о иронизовању патетичности коју оде својим похвалним карактером носе. И управо му је, истиче ауторка Милена Владић Јованов, епска дистанца, дакле одлика сасвим другог жанра, омогућила да критикује оно што је сматрао претераним у оди. Још један квалитет модерног се јавља у делу Мајаковског. Реч је, како ауторка наводи, о метаквалитету. У самој *Оди револуцији* појављује се Мајаковски „главом и брадом”. На крају песме, у завршним стиховима он додаје и сопствено обраћање револуцији, и то у виду песника који пише дату песму коју читалац има пред собом. Мајаковски је иначе песник који је своје *ја* ставио у поезију, како у наслову, примера ради, биографије, тако и у песмама, у виду реализованих метафора као што је „гори срца мог капела” из *Облака у панталонама*. Ауторка истиче да је комбинацијом кубофутуристичих одлика у виду изгледа стихова који својим графичким изгледом носе и значење, затим

премештањем система једног рода и жанра, као што су суштинско преплитање лирике и наратива, оде и епа, Мајаковски створио нов књижевни облик. Оно што је интересантно за руску књижевност јесте да она никада није пресликавала западне тенденције. Под тиме, ауторка наводи да руска књижевност, не само у време Мајаковског, већ и у време Толстоја, није имала развој жанрова, наративних и лирских, који би одговарали Западу. Стога су Руси, практично угледајући се на Запад, а опет без жанровског развоја, давали увек сопствени печат књижевној историји. Руски реалистички роман није сличан, наводи ауторка, ни француском ни енглеском. Али га ми данас, видимо и доживљавамо као реализам. Слично је и са Мајаковским. Он је уједно и велики песник аванграде, али и руски песник модерниста, који слично Паунду или Елиоту ствара нове књижевне облике. Немајући еп који би представио вредности једног друштва на одређеном степену развоја, Мајаковски, следи „традицију" руских песника, који у оди, дакле у лирици, исказују епске квалитете, тиме што описују сопствену стварсност, али не визуром лиричара, већ дистанцом епског песника.

У научном раду *Бдење у Љубавним јадима Ц. Алфред Пруфрока и Пустој земљи Т. С. Елиота* (Нови Сад: Зборник Матице српске за књижевност и језик; књ. 60, св. 2, 2012. (Нови Сад: Матица српска, 22 цм) стр. 393-415. ISSN: 0543-1220. UDC: 821.111-1.09.), ауторка Милена Владић Јованов показује колики је значај ране Елиотове поезије за читав систем, како га ауторка види, то јест, даљи песников развој и поетику. *Пруфроково бдење* представља увод у развој теме интроспекције и самоспознаје, као и питања статуса знања у модерној књижевности и посебно поезији. Бдење као мотив остајања будним од вечери до јутра појављује се у Елиотовој поезији као мотив самоспознаје. Ауторка истиче да је мотив путовања овде двострук. Путује се у *Љубавним јадима Ц. Алфреда Пруфока* по градским улицима али се истовремено ово путовање спроводи и у духу. Путује се не само по сопственим искуствима, већ се путује и кроз читаву културу која се јавља у облику „цитата" како књижевних тако и некњижевних. Истовремено, ауторка Милена Владић Јованов истиче да је питање односа према искуству у Елиотовој поезији филозофско питање односа субјекта и објекта: Колико субјективно, а колико објективно сагледавамо наше људско искуство. Ауторка истиче да је питање субјективно-објективног односа према искуству кључно у односу и поређењу песама темељаца модернистичке поетике, какве су песме *Љубавни јади Ц. Алфреда Пруфрока* и *Пуста земља*. Такође, истиче да су ове песме заправо кључне у обликовању новог вида текстуалности у Елиотовој поетици. Читалац је карика у стварању различитих облика текстуалности које „комуницирају" једне са другима. Читалац може, на основу самог поетског текста, то јест, стихова *трагова* да издвоји стихове који се односе на шетњу градом, дакле на објективно приказивање стварности, овде градског живота. Истовремено, у рецепцији дела која није пуко читање већ и стварање, читалац издваја нит, то јест, шетњу духом, као сазнајни пут и поетског *ја* али и читаве људске цивилизације. Сложеност овог рада огледа се у мноштву приступа и тумачења Елиотове поезије, коме доприноси управо анализа и теоријско образложење ауторке Милене Владић Јованов, а односи се на то да је Елиотова поезија сложени систем, који функционише слично свим сложеним системима, какав је и систем језика. Начин рада оваквих система јесте управо у различитим путевима са путоказима, какви су стихови који се понављају, али та врста „путовања" јесте функционисање система које нема крај.

Издвајамо још један рад кандидаткиње Милене Владић Јованов. Реч је о раду *Процепи уметности*: *наративно одређивање лирског: границе не/уметничког у модерним књижевним облицима* (Београд: Тематски зборник радова Компаративна књижевност: теорија, тумачења, перспективе/прир. Адријана Марчетић, Зорица Бечановић Николић, Весна Елез: Београд: Филолошки факултет Универзитета у Београду, 2016 (Београд: Чигоја штампа). 501 стр. 24 цм. стр. 355-368. ISBN 978-86-6153-309-9. UDK: 82.09(082).

У овом раду ауторка успоставља нов начин сагледавања догађаја као кључног елемента грађења приче. Ауторка прави разлику између догађаја који су се догодили и након којих је исприповедана прича. Историјски гледано увек је догађај претходио причи. Ауторка наводи и образлаже појам догађаја и приче везане за историјско предочавање догађаја. У филозофском схватању догађај претходи причи, што се види и у самом развоју језика. Прича и историја на француском и немачком језику имају практично исте називе али другачије тумачење када је у питању књижевност. На француском језику употребљен је појам историје, односно радње, што је слично и у немачком језику (*histoire*, *Geschichte*). Радња, односно догађај долази пре приче о њему. Радња или догађај није нешто књижевно само по себи, али прича јесте. Ауторка истиче да је у модерној књижевности, посебно поезији, уколико укључимо да је наратив саставни део поетског, дошло до преокрета. Прича и предочавање како ауторка наводи, долази пре самог догађаја. Наративна ситуација самог говорника може креирати причу. Дакле, приповедање или оно што причу чини причом, бар једним делом, долази пре самог догађаја. Овакви увиди представљају допринос проучавању односа између наратива и лирике, али и самог увиђања шта наратив јесте. Посебни део овог рада односи се на питање када престаје прича, односно уметнички наратив и када почиње нешто друго, што не можемо одредити као уметничко, ни као прозу нити као наратив у ширем смислу а камоли као уметнички наратив. У овом раду посебно је скренута пажња на то да се питање и појам уметничког наратива, као и сам појам наратива у модерној књижевности променио, а затим да се променила и лирика која је наратив, у било ком од наведених значења, прихватила као свој саставни део.

5) – Оцена резултата у обезбеђивању научно-наставног подмлатка

Менторство на магистарским и докторским студијама и учешће у комисијама за оцену и одбрану докторске дисертације и изборе у звања

2013. Менторство у мастер раду Драгане Поповић „Темперовани проналазак или право умеће у поетици Е. Паунда" на Филолошком факултету Универзитета у Београду (комисија: ментор: доц. др Милена Владић Јованов, члан комисије: ван. проф. др Корнелије Квас).

2014. Учешће у комисији за одбрану докторске дисертације Мирјане Р. Маљковић под насловом „Томас Стернс Елиот критичар и Томас Стернс Елиот песник" на Филолошком факултету Универзитета у Београду (комисија: ментор: проф. др Биљана Дојчиновић, чланови комисије: доц. др Милена Владић Јованов и доц. др Томислав Павловић).

2015. Менторство у докторској дисертацији Новака Малешевића, мастер, коју је пријавио под насловом: „Теорија деконструкције и афирмација нихилизма у роману *Зли дуси* Ф. М. Достојевског" на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

6) – Оцена о резултатима педагошког рада

Обавезно приказати и мишљење студената

На основу узорка анкете о вредновању педагошког рада наставника доц. др Милене Владић Јованов, добијени су следећи разултати анонимне студентске анкете.

На питање да ли наставник подстиче студента на критичко размишњање и креативност, дата је оцена 5.00. Иста оцена дата је и за квалитет, обим предавања и препоручену литературу, професионалност и етичност наставника у комуникацији са студентима као и за објективност и непристрасност у оцени знања студената. Начин излагања материје предвиђене предметом је разумљив, као што су и обим материје и план предавања усаглашени. Натавник, то јест, доц. др Милена Владић Јованов, такође, како се види из анкете, одговара на студентска питања и води рачуна о њиховим коментарима.

Утисак који анкета оставља јесте да су предавања квалитетна и да је предагошки рад оцењен највишом оценом. Истовремено потребно је нагласити да је педагошки рад у виду користних савета и усмеравања студената у будућем раду и високог квалитета и високо је и оцењен, што говори о научно-истраживачном елементу у педагошком раду, а што наравно води ка осамостаљивању студената у оквиру како теоријског, научног тако и практичног размишљања и стварања.

7) – Оцена о ангажовању у развоју наставе и других делатности високошколске установе

Милена Владић Јованов држи предавања на следећим предметима:

основне студије:

7. семестар

Деконструкција

Поезија на рубу: савремена књижевнотеоријска читања

Авангардно песништво у настави

8. семестар

Сукобљени модели интертекстуалности

Центар и маргина: савремена књижевнотеоријска читања поезије

Модерно песништво

мастер студије:

Књижевност и филм: преображаји дискурса

докторске студије:

Деконструкција као начин читања и тумачења

Мода и антимода у књижевности и друштву

2016. изабрана за заменика управника катедре за Оптшту књижевност и теорију књижевности (управница је проф. др Биљана Дојчиновић).

Чланица је удружења T. S. Eliot Society (5007 Waterman Boulevard; St. Louis, Missouri 63108) od **2005**. до данас (**2016**).

Пише књижевне критике и преводи савремену теорију књижевности и модерну и савремену англо-америчку поезију. Бави се научно-истраживачким радом.

Напомена: На исти начин приказати кандидата под 2. и сваког следећег пријављеног кандидата

III – ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Увид у потпуну библиографију др Милене Владић Јованов показује да је реч о предавачици и истраживачици посвећеној науци о књижевности. Њена научна интересовања обухватају и теорију и историју књижевности, при чему се посебна достигнућа виде у области истраживања модернистичке поезије. Др Милена Владић Јованов дала је значајан допринос и у превођењу поезије Т. С. Елиота као и теоријских текстова са енглеског језика. Успех педагошког рада др Милене Владић Јованов огледа се у менторству и учешћу у комисијама докторских теза, те на основу оцене студената.

Пошто је пажљиво размотрила све релевантне чињеница (научно-истраживачког рада, стручног и професионалног ангажовања, педагошког рада), а имајући у виду Критеријуме за стицање звања наставника на Универзитету у Београду („Гласник Универзитета у Београду“ бр. 183, 12. фебруар 2015. објављено на сајту: http://www.bg.ac.rs/files/sr/univerzitet/univ-propisi/KriterijumiZaSticanjeZvanja-precisceni.pdf) у оквиру групација друштвено-хуманистичких наука, Комисија је донела закључак да кандидат др Милена Владић Јованов у потпуности одговара критеријумима за избор ванредног професора за предмет Историја опште књижевности. **Стога предлажемо Наставно-научном Већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да др Милену Владић Јованов, доцента, изабере у звање и на радно место ванредног професора за ужу научну област Општа књижевност, предмет Историја опште књижевности**.

Место и датум: _____

ПОТПИСИ
ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

_____

_____

_____

_____

_____